

MOLNÁR RÓZSA KÉT VERSE

JÚLIUS

Forró bőrű est fekszik a tájra,
neszekre simul fekete teste.
Alatta a csend hangokat lapoz,
és a hűvösnek megjön a kedve.

Kilép a földből, bokorból, fából,
szétfoly az éjben hatalmas cseppje.
Ránk simul, átjár, mélykékre fest át,
ráhajlik halkán a békaszemekre.

Mossa az éjet, egyre csak mossa.
Bekebelezett színek jaja a csend.
Ébreszti mohón vágyát az estnek.
Elindul fölfelé. Tágul a lent . . .

. . . Halványra pofozza az ég arcát
millió-millió tündértenyér.
Kemence testével hozzánk ér a Nap,
s megsápad búzánkban a kenyér.

MIÉRT

Miért nem lettünk szófogadói
egy sápadt asszonynak?
Külön csomagolta neveinket,
félretette a másnapoknak,
aztán megfeledkezett.

Ülünk a tegnapok medrében,
lélekvizeinkben poshadt
jelenek úszkálnak.
Mégfizethetlenség lapul a majdokban,
és egyre számlázza a perceket
nullát nullára halmozva,
miközben időszámításunk kezdetét
várjuk még mindig
együgyűen.

Miért nem lettünk szófogadói
egy sápadt asszonynak?
Vizet cseppentett
színeinkbe. Akvarellé váltunk.
Neki adtunk igazat.
Sós titokláva lúgoz minket
azóta is.
Ó, meddig őrizhetjük még a valódit,
a nélküle lévőnk?

S mégis,
miért lettünk szófogadói
annak a sápadt asszonynak?